

donarin» og eisini fer bolkur-in Safir at hava framførsu. Konsertirnar enda við einum bluesorkestri undir leiðslu av John Gear.

Hetta er eitt stórt tiltak, so i lötuni bruka tey í kórinum eisini nógv orku uppá at fyrireika seg til tær báðar konsertirnar, ið verða drúgar – einar triggjar tímar hvør.

Fyr fyrstu ferð í Føroyum

Ein hin størsta avbjóðing-in verður framførsan av «Jesusi og Makedonaranum», ið Sigmund Poulsen og Pauli í Sandagerði hava gjørt. Tann útgávan, ið varð framförd í Skotlandi, hevur ongantíð verið framförd í Føroyum, men eftir ynski frá ymsum síðum, verður hon tað nú.

Bæði solistar og tónleikarar verða fyrri ein stóran part úr Cantabile, og umframt verða eisini teir upprunaligu tónleikararnir við, so sum Olavur Øster og Kolbein Simonsen. Umframt koma so eisini tveir danskir strúkarar við, og er talan um tveir reindyrkaðar kapasitetir – cellospælaran Søren Friis, ið hevur verið við til allar nýggju framførsulnar av verkinum higartil, og konsertmeisteran í Odense Symfoniorkester, Bjarne Hansen.

Fáa sarkana ræddarvenjing

Umframt hesar báðar konsertirnar, fyrireika vit okkum eisini á annan hátt til kappingarferðina til Spania, sigur Pauli í Sandagerði, og so fortelur hann, at ein finskur undirvisari á Sibelius Akademiiinum í finska høvudsstaðnum Helsinki kemur til Føroya at venja ræddir við kórinum.

Hetta hevur stjórin í Norðurlandahúsinum fingið í lag, og er hetta bert eitt av mongum tiltøkum, hann hevur tikið stig til, ið skulu bota um umstøðurnar hjá ungum listafólki í Føroyum.

Tveir av sangarunum í Cantabile, Gunhild Andreasen og Niclas Thorsteinsson, hava verið í ein mánað á Sibelius Akademiiinum sum eina roynd.

Brasilianari leggja lag á

Tá Cantabile var í Skotlandi, kom Pauli í Sandagerði í samband við brasiliansku ballett-instruktørin Helena Soares, ið hevði sett upp eina amerikanska ballett við tónleiki, ið Pauli hevði gjørt.

Eftir at hon hevði hoyrt framførsluna av «Jesusi og Makedonaranum» har, bjóðaði hon sær at koma til Føroya at leggja lag á, so verkið kundi fáa meira liv.

Hon kemur nú til Føroya í fjúrtan dagar, har hon skal hjálpa okkum við hesum verkinum, so meira drama verður við, sigur Pauli.

Meðan hon so kortini er í Føroyum, fer hon eisini at vitja dramabólkar, sjónleikarar og onnur. Teimum fer hon eisini – av berum áhuga – at leggja lag á, so hon verður fullt upptikin, meðan hon vitjar hesar báðar vikurnar í Føroyum.

hj.

Pauli í Sandagerði, tónaskald og kórleiðari:

Vit kunnu ikki bara lata øll hesi evnaríku fólkin gleppa okkum av hendi

– Verður ikki okkurt munagjørt gjørt fyri at fáa tann evnaríka ungdomin at trívast í Føroyum, missa vit hann. Fiskurin kemur kanska aftur á grunnarnar, men tá tey ungu fyrst eru farin og hava funnið seg væl til rættis aðrastaðni, er tað ikki bert sum at siga tað at fáa tey aftur, heldur tónaskaldið og kórleiðarin Pauli í Sandagerði, ið heldur umstøður og møguleikar hjá tónleiki, mentan og list í Føroyum vera út av lagi vánaligar

Fólkaflýtingin hevur verið eitt av høvudsævnunum í fjølmíðlunum her á landi seinna árin. Tað er heldur ikki av tilvild, ti tey eru eftirhendini mong, ið hava stungið í sekk-in og vent Føroyum baki – og mong av teimum eru í besta aldri og við livinum fyri sær.

Men ikki øll eru farin – enn...

Niðurgangstíðirnar fara illa við øllum, og her hugsi eg serliga um tey, ið fáast við tónleik, mentan og list, sigur Pauli í Sandagerði, ið síðani 70-árin hevur verið virkin sum tónleikari, tónaskald og kórleiðari.

– Ein kennir tað frá sær sjálvum. Tað er alla tíðina so tungt at fáast við at skriva tónleik og skipa fyri framførsli, um, ti flestu kreftirnar fara til at halda tað heila koyrandi. Figgjarligu karmarnir eru serliga vánaligir, og ti verða kreftirnar brúktar á skeivan hátt.

Teldan gevur nýggjar møguleikar

Sjálur byrjaði hann í sinari tíð við nótapappiri, blyanti og viskileðri, so hann hevur lært tað heila at kenna frá grundini, hóast hann í dag situr við telduna og arbeidir.

Tað er hann í grundini sera fegin um, ti hann heldur tað ikki vera so heppið, um tónleikarligi grundvøllurin verður lagdur við at arbeida við telduni. Hóast hon er snild, so hevur hon ikki hugflogið og hon skapar einki – fyri ikki um at tala, at hon ikki mennir tað innara oyrað.

– Kortini hevur tað hjálpt mær ótrúliga væl at kunna arbeida við teldu, tá eg skal fara minar tónleikaætlanir út í livið. Tað er so nógv, ið við hennara hjálp letur seg gera, sum ikki hugsingur var um aðrenn, sigur hann, meðan hann sum dømi visir fram

partituri til verkið «Jesus og Makedonarin», ið Sigmund Poulsen hevur orðað og hann sjálur hevur sett tónleik til.

– Hetta verkið telur smáar 420 nótasiður, og skuldi eg fyrst skriva tað við hond og síðani fingið tað reinskrivað, hevði tað kostað einar 15-20.000 krónur. Men við góðari hjálp frá telduni havi eg fingið skrivað tað sjálur.

Og meðan vit tosa um «Jesus og Makedonarin», so eru teir báðir, Sigmund og Pauli, í gongd við at gera ein nýggjan musikal, ið meira gjøgnumført verður ein musikalur. Í lötuni royna teir báðir at finna íblástur, so evnið og tónleikurin koma at hóska so væl saman, sum tilber, og eingin ivi er um, at nógvir tímar biða fyri framan í hesum arbeiðinum.

Arbeidið fer við allari tíðini

Men hóast teldan gevur nýggjar og áður ókendar møguleikar, eru eisini vansar við henni. Eitt nú, at hon kostar pengar. Tað førir so aftur við sær, at tú als ikki fært brukt hana, sum ætlanin var við henni, ti tú alla somlu tíðina nýðist at hanga í við arbeiðinum, so tú kanst gjalda hana.

– Tað er nokk so troystasleyst, at tað skal vera upp á tann mátan, men soleiðis er veruleikin bara, sigur Pauli, ið mangan kundi ynskti sær, at hann var onkra aðrastaðni í verðini, har umstøður og møguleikar vóru betri. Eisini kundi hann hugsað sær at sett vanliga arbeiðið til viks fyri at halga seg tónleikinum í nokur ár, men at hugsingur

Pauli í Sandagerði filist á umstøður og møguleikar hjá tónleiki, mentan og list í Føroyum. Sjálur hevur hann bitt sær um møguleikarnar at virka sum tónaskald við at fáa sær teldu. Men tað er avmarkað, hvussu nógv hann fær arbeitt við henni, ti tá hon fyrst er komin, skal slitast í tí fyri at gjalda hana

Mynd: Hilmar Jan Hansen

ikki er um tað.

– Eitt mark er eisini fyrri, i hvussu mong ár tú kanst sita uppi um nátturarnar og skriva tónleik, tá tú allan dagin hevur annað at hugsa um – fyrst og fremst arbeiði. Sum stóðan er í dag, er tað snøgt sagt ikki at liva við.

Geva útlending-unum stóran ans

Pauli í Sandagerði hugsar tó ikki bert um tað, ið hann kennir frá sær sjálvum, men kanska uppaftur meira um tey ungu og evnaríku fólkin, vit eiga her á landi, men sum kanska falla í fátt, ti umstøður og møguleikar ikki eru nógvanstund.

Hann visir á, at føroyingar ikki geva sinum egna ans, meðan einki er óført, um talan er um evnaríkar útlendingar, ið koma hendarvegin:

– Tá Sissel Kyrkjebø fyrri nøkrum árum síðani var í Føroyum og hevði konsertir, stóð ikki á at fáa sannað nakrar milliónir krónur saman til tað, meðan okkara egna evnaríku fólk, ið ikki standa aftanfyrri á nakran hátt, skulu liggja á knænum og biðja um hvørja einastu krónu, sigur hann.

– Vit eiga at virðismeta okkara egna, og tað haldi eg ikki verður gjørt. Tað er næstan so galið, at útlendingar hava nógv størri áhuga fyri okkum, enn vit hava fyri okkum sjálvum. Fólk, sum hava møtt føroyingum uttanlands í onkrum sambandi, eru altíð fús at koma til Føroya aðrenn háltalað orð.

Sjálur hevur Pauli í Sandagerði fleiri ferðir verið eitt nú í Danmark fyri at instruera og stjórna, og royndir hansara eru just tær, at útlendingar veruliga geva føroyingum ans, ti so mong evnaríkt fólk eru at finna her.

Umstøðurnar nógv vánaligari

Tað er rættilliga hugstoytt at siggja, hvussu vánaligar umstøður, vit hava at arbeida undir í mun til aðrastaðni. Í veruleikanum er tað sera spennandi at fáast við tónleik í Føroyum, ti vit hava so mong ung fólk við so góðum evnum. Men alla tíðina rennur tú teg imóti onkunstaðni, sigur hann.

– Um ikki tónaskøld fáa betri umstøður at arbeida undir, halda tey uppat ella stinga av, og um ungdomurin ikki fær betri møguleikar, hvørva øll hesi evnaríku ung-fólkini – tað hava vit longu merkt í ólukku mát.

Hann visir á, at meðan fiskurin kann koma aftur á grunnarnar, er ringt at fáa tey fólkin aftur, ið eru farin – serliga um tey koma onkunstaðni, har umstøður og møguleikar svara til evnini og tørvin.

– Tað er ikki tað, at onnur ikki eisini hava vánaligar umstøður og møguleikar, men vit mugu alto so ansa eftir, at ikki alt her á landi bara snýr seg um fisk og at gjalda rentur aftur, sigur Pauli í Sandagerði.

– Ein grund má vera til at vera og liva í Føroyum. Og grundin er í hvussu er ikki veðurlagið hjá okkum...

hi.

